గోదానం

జనవరి నాలుగో తేదీ............

రాత్రి ఎనిమిది గంటల వేళ...!

అమెరికా దేశంలోని హ్యూస్టన్ నగరపు 'డౌన్‌టౌన్'కి సమీపంలో వరుసగా ఎన్నో బంగళాలు......

వాటిలో అత్యంత అధునాతనంగా, ముందు పచ్చని లాన్‌తో - ఎంతో అందంగా కనిపిస్తున్న ఓ విశాలమైన బంగళా ముందు గ్రేకలర్ డాట్సన్ కారొచ్చి ఆగింది !

తెల్లసఫారిలో హుందాగా కనిపిస్తున్న డాక్టర్‌సుందరం కారుదిగి, బ్రీఫ్ చేత్తో పుచ్చుకుని గుమ్మం దగ్గర కొచ్చి బజర్ నొక్కాడు. వెంటనే తలుపు తెరచుకుంది..

ఎదురుగా కనిపించిన నాలుగేళ్ళ పీలూ 'హాయ్‌డాడ్' అంటూ నవ్వుతూ పలకరించింది.

"హలో బేబీ" ! - అంటూ ఆమె బుగ్గ చిదిమి - ముద్దు పెట్టుకుని లోపలకు నడిచాడు సుందరం.

"ఎనీ లెటర్స్ " ? - బట్టలు మార్చుకుంటూ అడిగాడు.

"యా !" - చటుక్కున గుర్తుకొచ్చిన దానిలా వెళ్ళి - టీవీ కేబినెట్ మీద వున్న ఓ కవరు తెచ్చి తండ్రికి అందించింది పీలూ.

"ఎక్కణ్ణించి ?" - సుందరం ఉత్తరం చదువుతూంటే - డైనింగ్ టేబుల్ మీద డిన్నర్ రెడీ చేస్తూ అడిగింది రమ్య.

"మా నాన్న రాశాడు !"

"ఏవంటారు?"

"ఏముందీ......పాతపాటే!.....చదువుతా.....విను!.... నాన్నా......సుందరం.....క్రితం సారి నేనురాసిన ఉత్తరానికి జవాబు రాయలేదు.... మీ అమ్మ నీ కోసం బెంగ పెట్టేసుకుంది!

రాత్రిళ్లు కలలోకి వస్తున్నావట...నిన్ను చూడాలని తపించిపోతోంది.....సంక్రాంతి పండక్కి కోడల్నీ పాపనీ తీసుకురావల్సిందిగా మరీ మరీ రాయమంది....ఎలాగో అలా తీరిక చేసుకుని వస్తావ్‌కదూ?...."

సుందరం - ఉత్తరాన్ని చదవటం ముగించి, దాన్ని టేబుల్ మీదకు విసిరేసి - డైనింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాడు.

"పోనీ ఓ సారి వెళ్ళిరాకూడదూ?"-

ఆ ప్రశ్న విని భార్య వైపు వింతగా చూశాడు.

" ఏముందక్కడ ?.... మురికి రోడ్లూ, ఇరుకు సందులూ......అంతేగా?" -

"వాటితో మీకేం పని ? మావయ్యగార్నీ, అత్తగార్నీ చూసి వచ్చేయచ్చు....పెద్దవాళ్ళు... ఆపై కన్నవాళ్లు ..పైగా మావయ్య గారు ఈ మధ్య రిటైరైపోయారు కూడానూ ! ఒక్కసారి మీరు ఎదురుగా కనిపిస్తే వాళ్ళకి తృప్తిగా వుంటుంది ?" - ప్లేటులో భోజనం వడ్డిస్తూ చెప్పింది రమ్య.

"నీకు తెలీదు రమ్యా... అక్కడికి వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచీ వాళ్ళు నా బ్రెయిన్ తినేస్తారు....!" 'హాయిగా ఇక్కడే ప్రాక్టీసు పెట్టుకో! వచ్చినంతే వస్తుందీ.....మనకి పదెకరాల మాగాణీ వుందీ... బోలెడంత పంట వస్తుందీ!'- అంటూ రికార్డు పెడతారు... అయ్ హేట్ దెయిర్ మెంటాలిటీ" - సుందరం విసుక్కున్నాడు.

రమ్య మరి మాట్లాడలేదు.

★ ★ ★

జనవరి పన్నెండో తేదీ...ఉదయం పదకొండు గంటల వేళ !....

ఏలూరు పవర్ పేటలో పార్వతీభవనం ముందు సైకిలు దిగేడు పోస్టుమేన్.

వసారాలో వీధి గుమ్మానికి ఎదురుగా వాలు కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువుతున్న శివరామయ్య, ఎదురుగా వస్తున్న పోస్టుమాన్‌ని చూసి, ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

"ఉత్తరం ఏమన్నా వచ్చిందా ?" - అని.

"వచ్చింది సార్ !" - అంటూ చేతిలో వున్న కట్టలోంచి ఓ పొడుగు పాటి కవరులాగి శివరామయ్య చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు పోస్టుమాన్.

ఆ కవర్ని చూడగానే శివరామయ్యకు వెయ్యేనుగుల బలం వచ్చింది.

"ఏమోయ్ ! అబ్బాయి ఉత్తరం రాశాడోయ్ !" - కవరు చింపుతూ లోపలకు కేక పెట్టాడు.

"రాశాడా ! - నాకు తెలుసు రాస్తాడని !...ఏం రాశాడూ?........ మన ఉత్తరం అందిందటా? ఇంతకీ కోడల్నీ మనవరాల్నీ పండక్కి తీసుకొస్తున్నాడా, లేదా ?" - ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తూనే వంటింట్లోంచి వసారాలోకి వచ్చింది పార్వతమ్మ.

అప్పటికి ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసిన శివరామయ్య నిరాశగా నిట్టూర్చాడు.

"ఏం రాశాడండీ? రావటం కుదరదన్నాడా?" - భర్తమనోభావాల్ని చదవటానికి ప్రయత్నిస్తూ బెరుకుగా అడిగింది మళ్ళీ.

"చాలా బిజీగా వున్నాట్ట పార్వతీ ! తాను వస్తే హాస్పిటల్లో పేషంట్లు సఫరవుతారట... మరోసారి ఎప్పుడైనా వీలుచేసుకుని వస్తాడట. మనకి పండగ శుభాకాంక్షలు తెలియ చేశాడు.. .అంతే !"

ఆ మాటలంటూంటే శివరామయ్య కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి....

"బోడి శుభాకాంక్షలు ఎవరికి కావాలండీ?.... వాటితో మనసు తీరిపోతుందా?.... అయినా ఎప్పుడో వీలుచేసుకుని వచ్చే బదులు - ఆ వీలు ఇప్పుడే చేసుకోవచ్చుగా ?..... మనల్ని వదిలి వెళ్లి అప్పుడే అయిదేళ్లు కావస్తోంది... ఈలోగా మనల్ని చూడాలని ఒక్కసారి కూడా వాడికి అనిపించలేదా? అసలు మనం బతికుండగా వాడికి తీరుబడి దొరుకుతుందో లేదో?" ..పార్వతమ్మ గొంతు కూడా గాద్గదికమైంది.

"కడుపు తీపి నీ చేత అలా అనిపిస్తోంది..... అంతే ! - అక్కడి పరిస్థితులు ఏమిటో - వాడి ఇబ్బందులు ఎలాంటివో నీకూ నాకూ ఏం తెలుస్తాయి చెప్పు ?" తనకు తాను సమాధానా పరుచుకునే ధోరణిలో - భార్యను ఓదారుస్తున్నట్టుగా అన్నాడు శివరామయ్య.

"ఎరక్కపోయి వాడిచేత ఆ డాక్టరీ చదివించామండీ ! లేకపోతే హాయిగా ఇంటి పట్టునే వుండి ఆ పొలంపుట్రా చూసుకునేవాడు.... ఈ వయసులో మనకింత

ఆసరాగా నిలిచేవాడు !" - అనుకుంటూ వంట గదివైపు వెళ్ళబోయిన పార్వతమ్మ 'అమ్మగోరూ'- అన్న పిలుపు విని ఆగిపోయింది.

వీధి గుమ్మం దగ్గర కిష్టిగాడు నిలబడివున్నాడు.

"ఏమిట్రా ?"- అడిగింది పార్వతమ్మ.

"వణ్ణంలోకి ఏదైనా పచ్చడివుంటే పెట్టండమ్మా !"

"అలాగే !... కూచో....వస్తాను !" - వంటింట్లోకి వెళ్లి - ర్రెండు నిమిషాల్లో తిరిగివచ్చింది...... చిన్న ఆకుముక్కలో పచ్చడీ, గాజుగిన్నెతో పులుసూ తెచ్చి వాడి చేతికిచ్చింది.

ఆశగా వాటివైపు చూసి , ఉత్సాహంగా అన్నాడు కిష్టిగాడు -

" గోంగూరపచ్చడా అమ్మగోరూ ?.... ఇదంటే మాయమ్మకి ఎంతో ఇష్టం...... దీన్ని ఇంటి కట్టుకుపోతాన్లెండి !"

వాడి మాటలు వింటూంటే శివరామయ్యకి ఎంతో ముచ్చట వేసింది. కొడుకంటే అలా వుండాలి !....

"కిష్టిగాడికి తల్లిపట్ల ఎంత ప్రేమో ?" - అనుకున్నాడు.

వాడికి మహావుంటే పన్నెండేళ్ళుంటాయి !

ఎదురుగా రోడ్డుకి అవతల పక్కన - నిద్రగన్నేరు చెట్టుకింద చిన్న గోనెపట్టామీద కూర్చుంటాడు....పక్కనే విరిగిపోయిన చెక్క పెట్టె ....అందులో రకరకా తోలు ముక్కలు........ మరో పక్కన పాలిష్‌డబ్బాలూ బ్రష్షులూ.. ... పాతజోళ్ళు ! చెప్పులు కుట్టడం వాడివృత్తి.... మరీ చిన్నవయసు కావటం చేత వాడి పనితనం మీద చాలామందికి నమ్మకం తక్కువ... అందుకే వాడికి ఎక్కువ పనివుండదు.... ఎప్పుడు చూసినా, చిరిగిపోయి దారాలు వ్రేలాడుతూండే కాకీనిక్కరు తోటీ 'అసలురంగు' ఏమిటో కూడా తెలియనంతగా మాసిపోయిన బనీనుతోటీ కనిపిస్తాడు.... ఒక్కటేకన్ను !... రెండోకన్ను ఎందుకు పోయిందో తెలీదు.... .నెలల తరబడి తలకు నూనె రాసుకోకపోవటంవల్ల బిరుసెక్కిపోయి దుమ్ముకొట్టుకు పోయిన జుట్టుతో - పేరు తెలియని మృగంలా కనిపిస్తాడు.

అయినా వాడిముఖంలో ఏదో ఆకర్షణవుంది.... వాడిలో ఏదో విచిత్రమైన

అందం వుంది.... ఆ ఆకర్షణా, అందాలే వాడిపట్ల మమకారాన్ని కలిగిస్తాయి.

వసారాగుమ్మంలో, వాలు కుర్చీలో కూర్చుని ఎదురుగా చూస్తే వాడు కనిపిస్తూంటాడు శివరామయ్యకి....అసలు, ఆ కుర్చీలో కూర్చోగానే వాడికోసం ఆయన కళ్లు వెతుకుతాయి. రెప్పార్పకుండా వాడినే గమనించాలనిపిస్తుంది.......వాడిచేష్టలు చూస్తుంటే ఒకోసారి ఆయనకు నవ్వువస్తుంది....మరోసారి జాలివేస్తుంది....చాలాసార్లు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతాయి....

పొద్దున్న ఎనిమిదయ్యేసరికి వాడు ఆ చెట్టు కిందకు వస్తాడు. మళ్ళీ చీకటి పడేవరకూ అక్కడే వాడి బతుకు ! చిన్న సిల్వరు డబ్బాతో యింటి దగ్గర నించి అన్నం తెచ్చుకుంటాడు.....అదే రోజంతా వాడి ఆకలి తీరుస్తుంది.

వాడికంటే వయసులో చిన్నపిల్లలు యూనిఫారం వేసుకుని పుస్తకాలు చేత పట్టుకుని వెడుతూంటే - ఆ పిల్లలవైపు అలాగే అమాయకంగా చూస్తూండిపోతాడు... వాళ్ళల్లో ఎవరివైనా బూట్లు రంగుపోయి వెలసినట్టుగా కనిపిస్తే - వాళ్ళను పిలుస్తాడు... డబ్బులు లేవంటున్నాసరే వినకుండా - ఆ బూట్లు తీసుకుని పాలిష్ చేసి ఇస్తాడు...వాడికి అదో సరదా !

పనేమీ లేనప్పుడు - పక్కనున్న చెక్కపెట్టె మీద దరువుకొడుతూ ఈల పాటలు పాడతాడు ...సైకిళ్ల మీద ఎవరైనా కుర్రాళ్లు వెడుతుంటే - వాళ్ళని వనిగట్టుకుని పలుకరిస్తాడు.

చాలాకాలంగా వాడు అక్కడే వుంటున్నా - శివరామయ్య అంతగా గమనించలేదు. కానీ రెండేళ్ళ క్రితం ఊరి చివర ఏరు పొంగినప్పుడు - అప్పుడే వాడిపట్ల ఆసక్తి పెరిగింది ఆయనకి.

అవును !

సరిగ్గా రెండేళ్ళ కితం !........

అప్పటికి రెండ్రోజుల్నించీ ఏకధాటిగా కురుస్తోంది వర్షం.... పల్లపు ప్రాంతాలన్నీ మోకాటి లోతు నీళ్ళలో మునిగిపోయాయి. 'అస్సాంలో వరదలు ' బొంబాయిలో భారీ వర్షాలు'....... 'బంగాళాఖాతంలో వాయుగుండం ' - అవే రేడియోలో విశేషాలు !.....

వెర్రెత్తిన ఆడది నడిరోడ్డున వీరగం చేసినట్టు - ధారాపాతంగా అడ్డూ - అదుపూ లేనట్లుగా కురుస్తోంది వర్షం....ఈదురుగాలికి, పూనకం వచ్చిన మనిషిలా చెట్ల కొమ్మలు

ఊగిపోతున్నాయి.... ఉత్తరదిక్కున మేఘాల్లోంచి మెరుపుతీగలు, భూమ్యాకాశాల మధ్య దూరాన్ని కొలుస్తున్నాయి... ప్రకృతిని సవాలుచేస్తూ ఉరుముల్తో పిలుస్తున్నాయి...

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే - తలుపు చప్పుడైంది....

'ఇంత వర్షంలో ఎవరై వుంటారబ్బా ?-' అనుకుంటూ -వెళ్ళి తలుపు తీశాడు శివరామయ్య. ఎదురుగా పదేళ్ళ కుర్రాడు...... వాడి పక్కనే గోనెపట్టా కప్పుకున్న ఓ నడివయసు ఆడది.

వాళ్ళిద్దరూ వర్షంలో పూర్తిగా తడిసిపోయారు. పైగా చలిగాలికి వణికిపోతున్నారు.

" నేనుబాబూ.....కిష్టిగాణ్ణి.... ఈ రోడ్డవతల చెప్పులు కుడుతూంటాను"!- పరిచయం చేసుకున్నాడు.

'ఏం కావాలి?' అని అడుగుదామనుకున్నాడు శివరామయ్య....... అంతలో వాడే చెప్పాడు మళ్ళీ -

"ఏరుపొంగింది బాబూ..మా గుడిసె కొట్టుకుపోయింది. ఈరాత్రికి తమరింట్లో, ఈ మూల కాస్త చోటిస్తే........ !" భయం భయంగానే అడిగాడు.

శివరామయ్య క్షణం పాటు తటపటాయించాడు.

"మా యమ్మకి సుస్తీ బాబూ....అందుకని దాని ఒక్కదానికీ కూసింత సోటివ్వండి సాలు ! నేను ఇక్కడే ఈ అరుగు పక్కన కూసుంటాను...... తెల్లారినంక ఎల్పోతాం బాబూ.... మీకు పున్నెం వుంటుంది..... మా యమ్మకి సుస్తీ!" - ప్రాధేయ పూర్వకంగా అడిగాడు వాడు.

తల్లిపట్ల వాడికి గల అభిమానం గమనించేసరికి శివరామయ్యలో పరవశం కలిగింది. అప్పటికే అమెరికా వెళ్లిపోయిన తన కొడుకు సుందరం, ఆ పదేళ్ళ కిష్టిగాడి కళ్ళల్లో కనిపిస్తాడేమోనని ఆశగా వెతికిచూశాడు.

అదిగో...!

అప్పట్నించే వాడిపట్ల శివరామయ్యలో ఆసక్తి పెరిగింది....... అప్పుడప్పుడు వాడికి పనిలేనపుడు, ఇంటికి పిలిచి వాడితో కబుర్లు చెప్పేవాడు. తాను టిఫిన్ తింటూ వాడిక్కూడా పెట్టేవాడు. అలాంటప్పుడు కూడా శివరామయ్యకి సుందరం మనసున మెదిలేవాడు.

తాము తినగా మిగిలిపోయిన కూరలూ, పచ్చళ్లూ - వాడికి పెట్టేది పార్వతమ్మ. క్రమేపీ ఎవరూ చెప్పకుండానే - ఆ ఇంట్లో ఆ పనీ ఈ పనీ చేయటం ప్రారంభించాడు కిష్టిగాడు. నూతిలో నీళ్ళు తోడటం, పెరట్లో అరటిచెట్లకి నీళ్ళు పోయటం - ఉత్తరాలు పోస్టులో వేయటం - ఇలాంటి వన్నీవాడు చేయవలసిందే !

"వాడికి ఓ రెండురూపాయలిచ్చి - శుభ్రంగా క్షవరం చేయించుకురమ్మని చెప్పండి !.... మీకు పుణ్యం వుంటుంది..... ఆ చింపిరి జుట్టు చూళ్ళేకపోతున్నాం" - పులుసూ పచ్చడీ తీసుకుని రోడ్డు దాటుతున్న కిష్టిగాడి వైపు చూస్తూ అంది పార్వతమ్మ.

అంతవరకూ వాడి గురించే ఆలోచిస్తున్న శివరామయ్య - ఊహల్లోంచి బయటపడి - పార్వతమ్మకు చెప్పాడు-

"క్షవరానికి డబ్బుల్లేక మానేశాడనుకుంటున్నావా?.....వాడు రోజూ మనదగ్గరే డబ్బులు దాచుకుంటున్నాడు...మర్చిపోయావేమో?"

"అవునుకదూ?.... ఇప్పటికి మొత్తం ఎంతయిందేమిటీ?"-

"రెండువందల డెబ్బయిదాటింది....మూడువందలు పూర్తయ్యాక తిరుపతి వెడతాడట.... వాళ్ళమ్మకి జబ్బు తగ్గిపోయి మళ్ళీ లేచి తిరిగితే - తిరుపతిలో జుట్టు ఇస్తానని వెంకన్నకి మొక్కుకున్నాట్ట !"

"వెధవకి అమ్మంటే ప్రాణం .....! ఇంతకీ వాళ్ళమ్మకి తగ్గిందటా?"

"ఏమో!....... అసలు జబ్బేమిటో తెలిస్తేగా.... నిన్ననో మొన్ననో ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్ళాడట.... వాడే చెప్పాడు."

"పోనీ ఆ తక్కిన డబ్బేదో మీరు వేసి ఇచ్చేయరాదూ?..... ఆ మొక్కు కాస్తా తీర్చుకొస్తే వాళ్ళమ్మ జబ్బు తగ్గుతుందేమో?"- సలహా ఇచ్చింది పార్వతమ్మ.

"అదీ అయింది !.... నేను ఇస్తానంటే ససేమిరా వీల్లేదన్నాడు... వాడి కష్టార్జితంతోనే వెళ్ళాలట !" - చెప్పాడు శివరామయ్య.

"పుట్టుక, తక్కువ కులంలో అయినా వాడి బుద్ధులు మాత్రం మా గొప్పవి !.... కదూ?" - అడిగింది క్షణం తర్వాత.

కానీ శివరామయ్య ఆ మాటలు వినిపించుకోలేదు.... కళ్ళు మూసుకుని

ఆలోచిస్తున్నాడు.... ఆ ఆలోచనల కళ్ళముందు సుందరమే కనిపిస్తున్నాడు.....

★ ★ ★

ఫిబ్రవరి పదమూడో తేదీ.......అర్ధరాత్రి పన్నెండు గంటలవేళ.....!

ఏదో అలికిడి అయితే, కళ్ళు తెరచి చూశాడు శివరామయ్య.... ఎవరో ఇద్దరు మనుషులు లోపలకు వస్తున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో నల్లటి తాళ్ళున్నాయి. విరబోసుకున్నట్టుగా జుట్టు....ఎర్రటి అగ్ని గోళాల్లా కళ్ళు !...... నల్లగా, లావుగా వికృతంగా కనిపిస్తున్నారు.

అటూ ఇటూ చూస్తూ - వాళ్లు నెమ్మదిగా పార్వతమ్మ దగ్గరకు వచ్చారు... ఆమె చేతుల్నీ, కాళ్ళనీ - నల్లతాళ్ళతో కట్టేశారు..... ఇద్దరూ ఏదో మాట్లాడుకున్నారు. వాళ్ళ భాష ఏమిటో శివరామయ్యకి అర్థం కావటంలేదు....... అయోమయంగా చూస్తున్నాడు.

ఈలోగా వాళ్ళిద్దరూ పార్వతమ్మను భుజాలమీదకు ఎత్తుకున్నారు. శివరామయ్యకు పరిస్థితి అర్థమవుతోంది. తనభార్యను..... తన పార్వతిని యమభటులు తీసుకుపోతున్నారని గ్రహించాడు....ఎలాగో బలవంతాన గొంతు పెగల్చుకుని 'పార్వతీ' అని అరిచాడు.

అంతే!...

శివరామయ్యకి కల చెదిరిపోయి మెలకువ వచ్చేసింది. ఒక్క ఉదుటున లేచి కూర్చున్నాడు.... ఒళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. భయంగా పక్కకు చూశాడు. మంచం మీద పార్వతమ్మ కనిపించింది.

"హమ్మయ్య!' తేలిగ్గా నిట్టూర్చి టీపాయ్ మీద వున్న రాగి చెంబులోని మంచినీళ్ళు తాగేడు........ మళ్ళీ పడుకోబోతూ అప్రయత్నంగా భార్యవైపు చూశాడు.

అలా చూసిన శివరామయ్య గుండె ఝుల్లుమంది !

పార్వతమ్మ నిద్రపోవటం లేదు. కళ్ళు తెరచి దీనంగా భర్త వైపే చూస్తోంది. శ్వాస పీల్చుకోటానికి ఎంతో ప్రయాసపడుతోంది. మాట్లాడటం చేతకానట్టుగా మంచినీళ్ళు కావాలని చేత్తోనే సంజ్ఞ చేస్తోంది.

గబగబా ఆమెకు మంచినీళ్ళు అందించాడు.

కానీ.....

ఆ నీళ్ళు ఆమె గొంతు దిగటం కష్టమైంది.... అప్పటికే ఆమె ప్రాణాలు అనంత వాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.... ఆశ చావక శివరామయ్య డాక్టర్ని తీసుకొచ్చినా చనిపోయిన పార్వతమ్మ బ్రతికి రాలేదు.

తెల్లవారేవరకూ 'షాక్' నించి తేరుకోలేకపోయాడు శివరామయ్య. తేరుకున్న తరువాత దుఖ్ఖాన్ని ఆపుకోలేక పోయాడు.

చుట్టుపక్కలవారంతా వచ్చారు. ఆవయసులో శివరామయ్యకి వచ్చిన కష్టానికి జాలిపడ్డారు. ఎవరో పెద్దమనిషి సుందరం ఫోన్ నెంబరు తీసుకుని ఎస్. టి. డి బూత్ కి వెళ్లాడు.

నలభై ఏళ్లు తనకు తోడుగా, నీడగా వుంటూ వచ్చిన భార్య హఠాత్తుగా మరణించిందనే బాధకంటే - చివరిసారిగా సుందరాన్ని చూడాలన్న ఆమె కోరిక తీరలేదనే బాధ ఎక్కువైంది శివరామయ్యకి.

అసలు ఆమెకు సుస్తీ చేసి మంచం ఎక్కివుంటే- కొడుకుని అర్జంటుగా రమ్మని ఫోన్ చేసేవాడే !.... కానీ ఊహించకుండా అంతా జరిగిపోయింది.....!

నిజమే ... !

మరుక్షణంలో ఎదురయ్యే విపత్తు ఎలా ఉంటుందో మనిషి ఊహించలేడు కదా!.... సూర్యచంద్రులు ప్రకృతికి కాపలా వున్నట్లే - ప్రాణమూ మృత్యువూ మనిషికి కాపు కాస్తుంటాయి.... వెన్నెల చల్లదనంలో ప్రాణానికి హాయి కలిగినట్టు మృత్యువు కౌగిట్లో మనిషికి సేద తీరుతుంది !.... గూటిలోని రామచిలకలా లోలోపల ఎక్కడో ప్రాణం పదిలంగా వుంటే, భయపెట్టే రాక్షసిలా మృత్యువు వెన్నంటి వెనుకనే వుంటుంది!.... పంజరంలోంచి ప్రాణం ఎగిరిపోగానే - పొంచివున్న మృత్యువు మనిషిని ఆబగా ఆక్రమించుకుంటుంది. ఎన్నో ఏళ్ళకు సరిపడే ఆశల్ని గుండెల్లో పెంచుకునే మనిషి, మరుక్షణం ఏం జరుగుతుందో ఎందుకు తెలుసుకోలేకపోతున్నాడో?......

భార్యావియోగం వల్ల కలిగిన బాధలోంచి శివరామయ్య ఆలోచనలు ఆ రకమైన వేదాంతం వైపూ - వైరాగ్యం వైపూ పరుగులు తీస్తూన్నాయి.

కొడుకు రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ - ఆ రోజంతా పార్వతమ్మ భౌతిక దేహాన్ని అలాగే వుంచవలసి వచ్చింది. మర్నాడు బారెడు పొద్దెక్కినా, సుందరం వచ్చే జాడ కనిపించకపోయేసరికి - బంధు మిత్రుల ఒత్తిడి వల్ల శివరామయ్య ,భార్య భౌతిక కాయానికి దహనసంస్కారాలు పూర్తి చేశాడు.

ఆ పదిరోజులూ, తనపని వదిలేసి - ఆ ఇంట్లోనే ఉండిపోవాల్సి వచ్చింది కిష్టిగాడికి....... చిన్న చిన్న సరుకులు ఏవైనా అవసరం వస్తే బజారుకి పరుగెత్తి వాటిని తీసుకురావటం - వచ్చిన బంధు మిత్రులందరికి స్నానాలు ఏర్పాట్లు చూడటం వంటి పనుల్తో క్షణం తీరిక లేకుండా కనిపించేవాడు.

అపుడప్పుడు శివరామయ్య ఒక్కడూ తనగదిలో కూర్చుని కన్నీరు పెట్టుకోవటం కనిపిస్తే - వాడి లేతమనసు అల్లాడిపోయేది... వెంటనే ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళేవాడు.....

"ఏడవకండి బాబూ!...... పైనున్న అమ్మగోరు బాధపడతారు!!" - అనేవాడు.

ఆమాటకు శివరామయ్య మనసులోని ఆవేదనంతా మటు మాయమై పోయేది.... మళ్ళీ మరుక్షణంలో - తన కొడుకునించి అలాంటి ఓదార్పు ఇంకా దొరకలేదనే ఆలోచన వచ్చి మరింత దిగులుపడేవాడు.

శివరామయ్యకి అంత ధైర్యం చెప్పినా - వెంటనే పెరట్లో నూతిపక్కకు వెళ్ళి కరువుతీరా ఏడ్చేవాడు కిష్టిగాడు.........

★ ★ ★

ఫిబ్రవరి పదిహేడో తేది....ఉదయం ఎనిమిది గంటలవేళ !

పెరట్లోకి వచ్చిన కిష్టిగాడు - నూతి పక్కన రాటకు కట్టివున్న ఆవునీ, దాని పక్కనే వున్న లేగదూడనీ చూసి ఆశ్చర్య పోయాడు.

" అయగోరు ఆవుని కొన్నారా?" అని అడిగాడు పక్కనే వున్న పనిమనిషిని.

"అవును ! నిన్నరాత్రే తోలుకొచ్చారు పక్కవూర్నించి !" చెప్పింది, పనిమనిషి

"బలే బావుంది !.... రోజా ఆవుకి పాలు తీయచ్చు ఎంచక్కా !" అన్నాడు కిష్టిగాడు దాని తల నిమురుతూ.

"అది ఇంట్లో ఉండేది కాదురా!...... నాలుగయిదు రోజుల్లో దాన్ని బాపనయ్యకి దానం ఇచ్చేస్తారు!!"

"దానమా?.... ఎందుకూ?"-

"ఎందుకేట్రా ఎర్రిమొగమా?.... అమ్మగోరు పోయారుగా... అందుకనీ ఆరి పేరు మీద గోవుని దానం సేత్తే బోలెడంత పున్నెం వస్తాది అమ్మగోరికి !... ఆరప్పుడు తిన్నగా సొర్గానికే ఎల్లిపోతారు !" - చెప్పింది పనిమనిషి.

ఏదో అర్థం చేసుకునేటందుకు ప్రయత్నిస్తూ - అలాగే ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు కిష్టిగాడు....

★ ★ ★

ఫిబ్రవరి ఇరవై ఏడో తేదీ.......

రాత్రి తొమ్మిది గంటల వేళ...!

హ్యూస్టన్ నగరపు 'డౌన్‌టౌన్' సమీపంలో వున్న ఆ బంగళా ముందు 'డాట్సన్' కారొచ్చి ఆగింది.

కార్లోంచి దిగిన సుందరం గుమ్మం దగ్గర కొచ్చి బజర్ నొక్కాడు.

రమ్య తలుపు తీసింది...

"పీలూ ఎక్కడ ?" - బట్టలు మార్చుకుంటూ అడిగాడు.

"పక్కవాళ్ళ బేబీ, వీడియోలో 'సూపర్‌మాన్' చూద్దాం రమ్మంటే వెళ్లింది!"

"ఎనీ లెటర్స్?"

"మీ నాన్న గారు రాశారు !" - కవరు తెచ్చి భర్తకు అందించింది.

దాన్ని పక్కనే వున్న టీపాయ్ మీద పెట్టి - హేంగర్‌ని తగిలించివున్న నైట్‌గౌన్ తీసి తొడుక్కున్నాడు సుందరం. బాత్‌రూం లోకి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చాడు.

ఈలోగా డిన్నర్ రెడీ అయింది.......

డైనింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాక తండ్రి రాసిన వుత్తరం తీసి చదువుకున్నాడు.

"ఏం రాశారు?" అడిగింది రమ్య.

"అమ్మ పోయిందని ఫోన్ చేసి చెప్పినా - నేను వెళ్ళనందుకు - ఆయనమాట ఎలా వున్నా - ఊళ్ళో నలుగురూ నాలుగురకాలుగా అనుకున్నారట !"

"నిజమేమరి! కన్నతల్లి పోయినా మీకు బాధ లేకపోయింది !" నిష్టూరంగా అంది రమ్య.

" బాధపడి మాత్రం ఏం చేయగలం చెప్పు?... అసలు 'డెడ్ బాడీ' వుండగానే వెళ్ళి వుండాల్సింది.....నేనేమో షికాగో కాన్ఫరెన్సులో బిజీగా వుండి వీలుపడలేదు... ఇక ఇప్పుడు వెళ్ళినా ఒకటే, వెళ్ళకపోయినా ఒకటే !"... వైద్యవృత్తి తెచ్చిపెట్టిన మొండి తనమో, లేక ఎన్నో మరణాల్ని కళ్ళముందు చూసిన అనుభవమో సుందరంచేత ఆ మాటలనిపించింది.

"అత్తయ్యగారు లేని లోటు అందరికంటే ఆయన్నే ఎక్కువ బాధిస్తుందండీ !... ఈ సమయంలో మావయ్యగారికి ధైర్యం చెప్పవలసింది మీరే కదా !" బాధ్యతను గుర్తు చేసింది రమ్య.

"నాన్నకి ధైర్యం చెబుతూ ఉత్తరం రాశానుగా ! అమ్మ పేరు మీదుగా ఏదైనా ఓ సత్కార్యం చేయమని పాతికవేలు పంపించాను. మనకి మరో బేబీ పుడితే అమ్మపేరు పెట్టుకోవాలని కూడా డిసైడ్ చేసుకున్నాను. ఇంతకంటే నేనేం చేయగలను చెప్పు ?"... నిస్సహాయంగా అడిగాడు సుందరం.

అతనివైపు వింతగా చూస్తూండి పోయింది రమ్య.

★ ★ ★

మార్చి పదో తేదీ... ఉదయం పది గంటలవేళ. ......!

ఏలూరు పవర్‌పేటలో - పార్వతీ భవనం - చైతన్యరహితంగా కళావిహీనంగా మూర్తీభవించిన శోకదేవతలా కనిపిస్తోంది.

వసారా గుమ్మంలో వాలుకుర్చీలో పడుకుని - వీధివైపే చూస్తున్నాడు శివరామయ్య.

పోస్ట్‌మేన్ వెళ్ళిపోయాడు.

'ఈ రోజు కూడా సుందరం దగ్గర్నించి ఉత్తరం రాలేదు'- అనుకున్నాడు.

ఇదివరకైతే - తన బాధల్నీ ఆలోచనల్నీ భార్యకు చెప్పుకునే అవకాశం వుండేది. ఆవిడపోయిన తర్వాత ఎక్కువగా తనలో తనే కొంచెం గట్టిగానే మాట్లాడు కోవటం అలవాటు చేసుకున్నాడు శివరామయ్య.

రోడ్డుకి అవతల నిద్రగన్నేరు చెట్టు దగ్గరకు దృష్టిని సారించాడు. అక్కడ ఖాళీగా వుంది - తన మనసులా....!

'కిష్టిగాడు ఎందుకు రావటం లేదో' అనుకున్నాడు కళ్లు మూసుకుని.

భార్య పోయినతర్వాత దాదాపు పదిహేను రోజులు తనతోటే తనింట్లో, వాడూ ఒకడిగా తిరిగాడు. తనకు బాగా దగ్గరయ్యాడు.... అందుకే ఈ మధ్య వాడు కనిపించక పోయేసరికి ఆలోటు కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

'ఎక్కడికి వెళ్లాడో? ఇక మిగిలిపోయిన కూరలూ పచ్చళ్ళూ ఇచ్చి, పలకరించే దిక్కు ఈ ఇంట్లో లేదనుకుని దుకాణం మరోచోట పెట్టుకున్నాడేమో?'- అనుకుంటున్నాడు మళ్లీ.....

సరిగ్గా అప్పుడే - అలా అనుకుంటున్నప్పుడే -

"నాన్నగారూ " - అన్న పిలుపు వినిపించినట్లయింది.

ఆ పిలుపుతో మనసు పులకరించినట్లయి మగతగా మూసుకుపోతున్న కళ్ళను బరువుగా విప్పి చూశాడు శివరామయ్య.

ఎదురుగా కనిపించింది సుందరం కాదు......కిష్టిగాడు!

అప్పుడనిపించింది వాడు పిలిచింది 'నాన్నగారూ' అనికాదూ- 'బాబుగారూ' అని....!

"ఏరా...వచ్చావా?" - అన్నాడు భ్రమలోంచి తేరుకుంటూ.

అంతలోనే వాడు గుండు చేయించుకుని వున్న విషయాన్ని గమనించి అడిగాడు వెంటనే -

"ఇన్నాళ్ళూ కనిపించకపోయే సరికి ఏమైపోయావో అనుకున్నాను. తిరుపతి వెళ్లివచ్చావన్నమాట.... మంచిపనిచేశావ్... ఆ చింపిరిజుట్టు తీయించేసి గుండు చేయించుకుంటే

ఎంత బావున్నావో తెలుసా??... అమ్మ గారు బ్రతికుంటే నీకు దిష్టి తీసేదిరా బడుద్దాయ్....
అవునూ ! తిరుపతి ప్రయాణానికి నా దగ్గర డబ్బు దాచుకున్నావుగా! మరి తీసుకెళ్లలేదే?"-

"వాటి కోసమే వచ్చాను బాబూ.... ఆడబ్బుతో ఓ ఆవుని కొని నేనుకూడా గోదానం చెయ్యాలి!"-

ఆ మాట విన్న శివరామయ్య త్రుళ్ళి పడ్డాడు.

హఠాత్తుగా కుర్చీలోంచి లేచి- కిష్టిగాడి దగ్గరగా వచ్చాడు.

"ఏమిట్రా?... ఏమిటి నువ్వంటున్నది. ? అంటే..."

" మా అమ్మ చచ్చిపోయింది బాబూ "-

కిష్టిగాడు ఏడుస్తున్న సూచనగా ఎక్కిళ్లు వస్తున్నాయి.

మరింత దగ్గరగా వచ్చి - వాడి భుజం మీద చేయివేసి - మరో చేత్తో వాడి తలను పైకెత్తి - కళ్ళల్లోకి చూశాడు శివరామయ్య.

ఆ కళ్ళల్లో కన్నీరు కోటి సముద్రాలై సుడులు తిరుగుతోంది.

అంతే!...

ఒక్కసారిగా వాణ్ణి తన దగ్గరగా లాక్కుని గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాడు. ఆ గాఢ పరిష్వంగంలో వున్నది - కిష్టిగాడు కాక- సుందరమేనేమో - అన్న అనుభూతికి క్షణంసేపు లోనయ్యాడు శివరామయ్య!! ★

(ఆంధ్రభూమి ....1985)